

Kniha proroka Joela a laodicejský zbor Cirkvi adventistov siedmeho dňa - číslo päť

Ako dlho? Piata pečať

Jeff Pippenger

2025-12-07

Keď je „svetlo pre ten čas dané“, je buď „prijaté“, alebo „odmietnuté“. Oddelenie, ktoré sa uskutočňuje, keď je svetlo predstavené, je dielom večného evanjelia, ktoré zahŕňa nielen zapečatovanie Božieho ľudu, ale aj oddelenie pšenice a kúkoľ. Záverečný proces skúšky a oddelenia sa začal 11. septembra, keď prorocká otázka znie: „Dokedy?“ a prorocká odpoveď znie: „Až do nedeľného zákona.“ Posledná zmienka o symbole „Dokedy?“ sa nachádza pri piatej pečati v knihe Zjavenie.

A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše tých, ktorí boli zabití pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré zachovávali. A volali mocným hlasom a hovorili: Dokedy, Pane, svätý a pravdivý, nebudeš súdiť a pomstiť našu krv na tých, ktorí bývajú na zemi?

A každému z nich bolo dané biele rúcho; a bolo im povedané, aby ešte na krátky čas odpočívali, kým sa nedovrší počet aj ich spoluslužobníkov a ich bratov, ktorí majú byť zabití tak ako oni. Zjavenie 6:9–11.

Inšpirácia kladie odpoveď na otázku „dokedy“, ktorú kladú „duše pobitých“, do budúcnosti, keď bude doplnená druhá skupina pápežských mučeníkov. To sa začína pri nedeľnom zákone, a z tohto dôvodu sestra Whiteová označuje osemnástu kapitolu Zjavenia za naplnenie druhej skupiny mučeníkov. V prvých piatich veršoch sú dva „hlasy“; prvý hlas označuje 11. september a druhý hlas vyzýva mužov a ženy, aby vyšli z Babylona pri nedeľnom zákone. Sestra Whiteová stotožňuje symbol „dokedy“ v piatej pečati s prvými piatimi veršami osemnástej kapitoly Zjavenia, aby vyznačila obdobie od 11. septembra po nedeľný zákon. Dôraz nespočíva na oddelení a zapečatení Božieho ľudu, ale na súde nad pápežstvom za vraždenie mučeníkov minulých dejín i tých mučeníkov počas krízy nedeľného zákona, ktorí tvoria druhú skupinu pápežských mučeníkov.

„Keď bola otvorená piata pečať, Ján Zjaviteľ vo videní uvidel pod oltárom zástup tých, ktorí boli zabití pre slovo Božie a svedectvo Ježiša Krista. Potom nasledovali výjavy opísané v osemnástej kapitole Zjavenia, keď sú tí, ktorí sú verní a pravdiví, povolaní vyjsť z Babylona. [Zjavenie 18,1–5, citované.]“ Manuscript Releases, zväzok 20, 14.

V inom úryvku, kde identifikuje mučeníkov piatej pečate a budúcu, druhú skupinu mučeníkov, ktorá sa sformuje v kríze nedeľného zákona, hovorí, že tieto scény „budú v časovom období v budúcnosti“. Dva hlasy zo Zjavenia osemnásť predstavujú „časové obdobie v budúcnosti“. Prvý hlas na začiatku pri 11. septembri a druhý hlas pri nedeľnom zákone

„A keď otvoril piatu pečať, videl som pod oltárom duše tých, ktorí boli pobití pre slovo Božie a pre svedectvo, ktoré zachovávali. A volali mocným hlasom a hovorili: Dokedy, Pane, svätý a

pravdivý, nesúdiš a nepomstíš našu krv na tých, čo prebývajú na zemi? A každému z nich bolo dané biele rúcho [Boli vyhlásení za čistých a svätých]; a bolo im povedané, aby ešte krátky čas odpočívali, dokiaľ sa nedovíši počet ich spoluslužobníkov i ich bratov, ktorí majú byť zabití ako oni“ [Zjavenie 6:9–11]. Jánovi tu boli predstavené výjavy, ktoré neboli skutočnosťou, ale tým, čo sa malo odohrať v budúcom časovom období.

„Citované Zjavenie 8,1–4.“ Manuscript Releases, zväzok 20, s. 197.

Sestra Whiteová spája naplnenie vytvorenia druhej skupiny mučeníkov s budúcnosťou a v druhom úryvku cituje Zjavenie 18,1–5, ktoré označuje jeden hlas v prvých troch veršoch a iný hlas vo veršoch štyri a päť. Prvý hlas označuje 11. september, keď padli veľké budovy New Yorku, a druhý hlas je nedeľný zákon, keď je Božie iné stádo povolané von z Babylona. V druhom úryvku sa odvoláva na ôsmu kapitolu Zjavenia a na prvé štyri verše, ktoré označujú otvorenie siedmej pečate, keď sú uhličky z oltára vrhnuté na zem, čo je v súlade s Letnicami, keď oheň zostúpil z neba a osvietil učeníkov, tak ako bolo osvietených Eliášových dvanásť kameňov a ako to predstavovali jazyky ohňa nad učeníkmi.

Ako dlho? Zachariáš a Ján

Ako dlho je prorockým symbolom časového obdobia od 11. septembra až po nedeľný zákon, ktoré bolo predobrazené v príbehu vrchu Karmel, v dejinách milleritov od roku 1840 do roku 1844, v dejinách Mojžiša od ôsmej po desiatu ranu, vo svedectve mučeníkov piatej pečate; a v Zachariášovi je položená otázka: „Dokedy“ to bude trvať, kým sa Boh zľutuje nad Jeruzalemom, ktorý bol sedemdesiat rokov v Babylone.

Potom anjel Hospodinov odpovedal a riekol: Hospodine zástupov, dokedy sa ešte nezmiluješ nad Jeruzalemom a nad judskými mestami, proti ktorým si sa hneval týchto sedemdesiat rokov?

A Hospodin odpovedal anjelovi, ktorý hovoril so mnou, dobrými slovami a potešujúcimi slovami.

Anjel, ktorý hovoril so mnou, mi teda povedal: „Volaj a hovor: Takto vraví Hospodin zástupov: Horlím za Jeruzalem a za Sion veľkou horlivosťou. A veľmi sa hnevám na národy, ktoré žijú bezstarostne; lebo ja som sa hneval len trochu, ale oni napomáhali nešťastiu. Preto takto vraví Hospodin: Vrátim sa do Jeruzalema s milosrdenstvom; môj dom bude v ňom vystavaný, vraví Hospodin zástupov, a nad Jeruzalemom bude natihnutá meracia šnúra. Ešte volaj a hovor: Takto vraví Hospodin zástupov: Moje mestá sa ešte rozšíria pre blahobyť; a Hospodin ešte poteší Sion a ešte si vyvolí Jeruzalem.“ Zachariáš 1,12–17.

Sestra Whiteová priamo stotožňuje Zachariášových „sedemdesiat rokov“, počas ktorých bol doslovný staroveký Izrael v zajatí doslovného Babylonu, s tisícvestošeťdesiatimi rokmi od roku 538 do roku 1798, počas ktorých bol duchovný Izrael (kresťania) v zajatí duchovného Babylonu (rímskeho katolicizmu).

„Božia cirkev na zemi bola počas tohto dlhého obdobia neúprosného prenasledovania skutočne v zajatí, tak ako boli v čase vyhnanstva v Babylone držaní v zajatí aj synovia Izraela.“ Proroci

a králi, 714.

V roku 1798, na konci tisícdvostonásťdesiatich rokov, prišlo prvé z troch posolstiev, predstavených ako anjeli v štrnásťtej kapitole Zjavenia. Druhé prišlo 19. apríla 1844 a tretie 22. októbra 1844. Dejiny symbolizované otázkou „dokedy“ siahajú od 11. septembra až po nedeľný zákon, a toto časové obdobie bolo predobrazené na počiatku adventizmu v milleritskom hnutí od 11. augusta 1840 do 22. októbra 1844. Toto obdobie je symbolicky znázornené Jánom Zjavovateľom v desiatej kapitole, keď Ján zje malú knižku, ktorá bola sladká v jeho ústach, ale zhorkla v jeho bruchu.

A hlas, ktorý som počul z neba, znova ku mne prehovoril a povedal: Chod' a vezmi otvorenú knižku z ruky anjela, ktorý stojí na mori i na zemi. A šiel som k anjelovi a povedal som mu: Daj mi tú knižku. A on mi povedal: Vezmi ju a zjedz ju; a spôsobí horkosť v tvojom bruchu, ale v твоjich ústach bude sladká ako med. I vzal som tú knižku z ruky anjela a zjedol som ju; a v mojich ústach bola sladká ako med, ale hneď, ako som ju zjedol, moje brucho zhorklo.

A povedal mi: Musíš znova prorokovať pred mnohými ľuďmi, národmi, jazykmi a kráľmi. Zjavenie 10:8–11.

Dejiny, ktoré Ján znázorňuje, sú predstavené knihou, ktorá bola zjedená, lebo jedenie predstavovalo, že milleriti porozumeli posolstvu a ich skúsenosť pri ohlasovaní tohto posolstva. Keď je teda Jánovi bezprostredne po tom, ako sú tieto dejiny predložené, oznámené, že musí znovu prorokovať, prorokovanie, ktoré sa tým označuje, je história rokov 1840 až 1844. Jánovi je povedané, že dejiny milleritov od roku 1840 do roku 1844 sa opakujú v dejinách záveru adventizmu. Len čo je Jánovi povedané, že musí znovu prorokovať, je mu povedané aj to, aby zmeral chrám.

A bola mi daná trstina podobná prútu; a anjel stál a hovoril: Vstaň a zmeraj chrám Boží, oltár i tých, ktorí sa v ňom klaňajú. Ale nádvorie, ktoré je vonku pred chrámom, vynechaj a nemeraj ho, lebo je dané pohanom; a sväté mesto budú šliapať nohami štyridsaťdva mesiacov. Zjavenie 11:1, 2.

Dielo zverené adventizmu po 22. októbri 1844 bolo Jánom predstavené ako meranie alebo budovanie chrámu, v súlade so zasľúbením predloženým v Zachariášovi, že nad Jeruzalemom bude opäť „rozprestretá meračská šnúra“, lebo Hospodin si „ešte vyvolí Jeruzalem“. Dejiny predstavené na začiatku adventizmu filadelfským hnutím milleritského adventizmu sa opakujú na konci adventizmu filadelfským hnutím sto štyridsiatich štyroch tisícov. Pri veľkom sklamaní 22. októbra 1844 sa začalo časové obdobie predstavené ako „dni hlasu siedmeho anjela“.

Ale vo dňoch hlasu siedmeho anjela, keď začne trúbiť, dokoná sa tajomstvo Božie, ako to oznámil svojím služobníkom, prorokom. Zjavenie 10,7.

Posolstvo bolo pre mileritov sladké, keď sa islamské časové proroctvo druhého beda naplnilo presne tak, ako mileriti vopred predpovedali pred 11. augustom 1840. Posolstvo sa zmenilo na horké v žalúdku pri veľkom sklamaní 22. októbra 1844. Len čo Ján dokončí znázornenie dejín rokov 1840 až 1844, je mu oznámené, že musí urobiť presne to isté (prorokovať) znova. Potom dostane príkaz zmerať Jeruzalem, a keď tak urobí, zosúlaďuje sa so Zachariášovým proroctvom o

tom, že Pán si vyvolí Jeruzalem. Od 22. októbra 1844 je prorocká história predstavená ako „dni hlasu siedmeho anjela“. „Dni“ posolstva (hlasu) siedmeho anjela (tretieho beda) predstavujú časové obdobie, keď božstvo Krista malo byť natrvalo spojené s ľudstvom tých, ktorí mali byť stoštyridsaťštyritisíc. Toto dielo bolo oddialené vzbúrou roku 1863 a 11. septembra začalo trúbenie siedmeho anjela (tretieho beda) opäť zniet’.

V posvätnnej histórii si Pán vyvolil Jeruzalem, aby tam položil svoje meno, a jeho „meno“ je jeho charakter. Na Jeruzalem a Sion odkazuje Zachariáš, keď hovorí: „Horlím za Jeruzalem a za Sion veľkou horlivosťou,“ a potom: „Hospodin ešte poteší Sion a ešte si vyvolí Jeruzalem.“ Sion je potešený, keď prijíma Ducha Svätého, ktorý je „Tešiteľ“. Potešovanie Duchom Svätým sa začalo 11. septembra v súlade s tým, ako Kristus dýchol na učeníkov po svojom zostúpení zo stretnutia s Otcom po svojom zmŕtvychvstaní. Zjavenie Ducha Svätého sa pri Letniciach veľmi rozmnožilo. Toto obdobie sa začalo vzkriesením obeti prvotiny a skončilo sa obetou prvotiny Letníc, keď potom celé svet počulo posolstvo.

Potešujte, potešujte môj ľud, hovorí váš Boh. Hovorte k srdcu Jeruzalema a volajte k nemu, že jeho bojovanie sa skončilo, že jeho neprávosť je odpustená; lebo z ruky Hospodinovej prijal dvojnásobne za všetky svoje hriechy. Izaiáš 41,1. 2.

Sto štyridsaťštyri tisíc je zapečatených, keď je „ich neprávosť odpustená“. K tomu dochádza tesne pred nedeľným zákonom, keď sú vyzdvihnutí ako letničná obeť prvotiny, pričom prijímajú vyliatie Ducha Svätého bez miery, ako to pri Letniciach predobrazovali učeníci. Kropenie dažďa, ktoré sa začalo 11. septembra, sa pri nedeľnom zákone stáva plným vyliatím. V dejinách od obete prvotiny 11. septembra až po obeť prvotiny pri nedeľnom zákone, keď je sto štyridsaťštyri tisíc zapečatených a pripravených ako obeť, aby boli pozdvihnutí ako zástava od nedeľného zákona až do ukončenia doby milosti. Tieto dejiny sú znázornené v prvých troch veršoch Zjavenia osemnástej kapitoly, ktoré ohlasujú pád Babylonu, čo je biblický symbol predstavujúci „zdvojenie“.

A po týchto veciach som videl zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc; a zem sa rozžiarila jeho slávou. A zvolal mocne silným hlasom a povedal: Padol, padol Babylon veľký a stal sa príbytkom démonov, skrýšou každého nečistého ducha a klietkou každého nečistého a odporného vtáka. Lebo všetky národy pili z vína hnevu jej smilstva a králi zeme s ňou smilnili a kupci zeme zbohatli z hojnosti jej prepychu. Zjavenie 18:1–3.

V celom Písme zdvojenie výrazov alebo slov predstavuje dokonalé naplnenie pádu Babylonu v posledných dňoch. Je to znak Alfy a Omegy, ktorý vždy znázorňuje koniec veci jej začiatkom. Dva pády Babylonu sú predstavené v Nimrodovi a Belšaccarovi. Nimrod bol počiatkom Babylonu, keď bol ešte iba Bábel. Pád Nimroda predstavoval pád Belšaccara a posolstvo druhého anjela i anjela zo Zjavenia osemnástej kapitoly je, že pád Nimroda na počiatku Babylonu predstavoval pád Belšaccara na konci, lebo Alfa a Omega vždy znázorňuje koniec veci jej začiatkom.

Nimródova veža bola strhnutá ako symbol jeho pádu a on predobrazoval pád Dvojičiek 11. septembra. Belšaccarov pád bol písmom na stene, označujúcim koniec sedemdesiatročnej vlády Babylonu ako prvého kráľovstva biblického proroctva, a tak predobrazoval pád Spojených štátov

na konci symbolických „sedemdesiatich rokov, podľa dní jedného kráľa“ z Izaiáša dvadsaťtri, ktoré predstavujú dejiny Spojených štátov od roku 1798 až po nedeľný zákon. Belšaccarovo písmo na stene predstavuje chvíľu, keď pri nedeľnom zákone padá múr odluky cirkvi od štátu, čo je práve ten bod, v ktorom sa končí šieste kráľovstvo biblického proroctva, práve tak, ako bol Belšaccar zabitý tú istú noc. Nápis na stene je napísaný zákon, ktorý ruší múr odluky cirkvi od štátu v Ústave.

„Dejiny“ znázornené od 11. septembra až po nedeľný zákon a následne až po uzavretie doby milosti pre ľudstvo a sedem posledných rán sú historickým obdobím, ktoré je v Božom slove symbolizované zdvojením výrazov alebo slov. V tomto období je vyliaty Duch Svätý, počnúc pokropením od 11. septembra až po nedeľný zákon a potom plným vyliatím. Duch Svätý bol Kristom predstavený ako „Tešiteľ“, ktorý, keď prišiel, ukázal by Božiemu ľudu všetky veci.

Ale Tešiteľ, ktorým je Duch Svätý, ktorého Otec pošle v mojom mene, ten vás naučí všetkému a pripomenie vám všetko, čo som vám povedal. Ján 14,26.

Duch Svätý je sprostredkovaný stoštyridsiatim štyrom tisícom prostredníctvom „zlatého oleja“, ktorý je zároveň aj „dažďom“ a zároveň aj „Tešiteľom“. Keď je Duch Svätý predstavený ako „Tešiteľ“, označuje to osobitné zjavenie Ducha Svätého.

Boží ľud vždy prijímal Ducha Svätého, keď spĺňal požiadavky evanjelia; no v časoch pravého posvätného prebudenia „ako za dávnych rokov“, keď dochádza k osobitnému prejavu Ducha Svätého pre spoločné telo, je Duch Svätý predstavený ako Utešiteľ. Ešte dôležitejšie je, že spoločnému telu Utešiteľ oživuje pamäť, keď „všetko pripomína“. To potvrdzuje, že títo ľudia, ktorí sa zúčastňujú na tomto prejave, majú pravú skúsenosť, lebo Duch Svätý sa zúčastňuje na činnosti ich mysle, keďže ovplyvňuje proces myslenia tým, že „všetko vám pripomenie“.

Ludská pamäť sa spolu s ostatnými zložkami, ako sú úsudok, inteligencia, rozum a svedomie, spája a vytvára vyššiu prirodzenosť človeka, ktorú apoštol Pavol označuje ako „mysel“. Táto vyššia prirodzenosť je buď telesná myseľ, alebo je to myseľ Kristova.

Pretože telesná myseľ je nepriateľstvom proti Bohu; ved' sa nepodrobuje zákonu Božiemu, ba ani nemôže. Rimanom 8:7.

Lebo kto poznal myseľ Pánovu, aby ho poučal? Ale my máme myseľ Kristovu. 1. Korint'anom 2,16.

Nižšia prirodzenosť, alebo telo, sa skladá z nervového, emocionálneho a hormonálneho systému spojeného so zmyslami, ktoré sú „cestami duše“. Vyššia prirodzenosť je určená vládnuť nad nižšou, a ako taká je znázornená ako pevnosť; a pevnosť je neustále pod útokom zmyslov (nižšej prirodzenosti), pričom útoky sú vedené proti pevnosti cez cesty, ktoré vedú do pevnosti. Vnútri pevnosti vyššej prirodzenosti sa nachádza riadiace stredisko, alebo to, čo sestra Whiteová nazýva citadelou. Citadela je Najsvätejšie miesto vo svätyni, ktorá je rozdelená na dve základné časti. Nádvorie je telo, alebo nižšia prirodzenosť, a vstup do nádvorja, alebo aj prenesenie krvi do svätého miesta, si vyžadovalo prechod cez oponu alebo závoj. Nádvorie je ohraničené závoji.

Novou a živou cestou, ktorú nám zasvätil skrze oponu, to jest skrze svoje telo. Hebrejom 10:20.

Svätyňa je rozdelená na dve časti: nádvorie a svätyňu. Svätyňa je zasa rozdelená na dve časti, tak ako aj vyššia prirodzenosť. Vyššia prirodzenosť sa člení na dve oblasti. Jedna z týchto oblastí je znázornená ako sväté miesto a druhá ako Najsvätejšie miesto. Sväté miesto predstavuje duševné činnosti nevyhnutné na fungovanie ľudstva, ale Najsvätejšie miesto je oblasťou, kde sa stretáva Boh a človek. Najsvätejšie miesto je trónnou sieňou Boha a tí, ktorí sú obrátení, sú spolu s Kristom posadení v nebeských sférach.

A spolu nás vzkriesil a spolu nás posadil v nebesiach v Kristovi Ježišovi. Efezanom 2:6.

Tento verš je prevzatý z úseku, v ktorom je o niekoľko veršov skôr, no celkom v tom istom slede myšlienok, Ježiš usadený v nebeských oblastiach, práve tak ako aj Jeho ľud.

Ktorú prejavil v Kristovi, keď ho vzkriesil z mŕtvych a posadil po svojej pravici v nebesiach. Efezanom 1:20.

Kristus a jeho ľud spolu sedia vo Svätyni svätých. Kristus bol vzkriesený a potom sa posadil v nebeských oblastiach a jeho ľud je pozdvihnutý a posadený v trónnej sieni Svätyne svätých. Pavol uvádza, že tí, ktorí sú vo verši šesť vzkriesení, boli v predchádzajúcom verši vzkriesení z hriechu.

Aj keď sme boli mŕtvi v hriechoch, oživil nás spolu s Kristom (milosťou ste spasení) a spolu s ním nás vzkriesil a spolu posadil v nebeských oblastiach v Kristovi Ježišovi. Efezanom 1:5, 6.

Dokonalým naplnením pasáže z Listu Efezanom sú dvaja svedkovia zo Zjavenia jedenásť, jedenásť, ktorí sú vzkriesení a potom vzatí do neba ako zástava — ale aj aby boli posadení na nebeských miestach. Vo Svätyni svätých dvaja svedkovia predstavujú ľudstvo v samej prítomnosti Boha a ich ospravedlnením, prečo tam sedia, je znak, ktorý každý z nich vlastní. Tým znakom je pečať Božia a pečať Božia predstavuje, že človek sa stal jedným s božským; a táto pečať je znázornená skutočnosťou, že Tešiteľ, ktorým je Duch Svätý, prebýva vo Svätyni svätých ich „vyššej“ prirodzenosti. Svätyňa svätých je trónnou sieňou Boha, kde sú božské a ľudské spojené, a predstavuje ľudský chrám, ktorého vyššia prirodzenosť zahŕňa Svätyňu svätých, kde božstvo i ľudstvo sedia spolu.

Vylievanie „Tešiteľa“ je zapečatením stoštyridsaťštyritisíc a označuje zmenu v dejinách spasenia, lebo v tom čase sa cirkev mení z cirkvi bojujúcej na cirkev víťaznú. V tom čase sa mení z laodicejského hnutia stoštyridsaťštyritisíc na filadelfské hnutie stoštyridsaťštyritisíc. V tom čase sa mení zo skúsenosti siedmej cirkvi na skúsenosť šiestej cirkvi a šiestou cirkvou boli milleriti. Prorockou charakteristikou šiestej cirkvi vo Filadelfii, ako sa naplnila v milleritskom hnutí, je to, že nikdy nebola cirkvou. Bola iba hnutím až do roku 1856, keď obaja Whiteovci označili toto hnutie za laodicejské. O sedem rokov neskôr bola vytvorená právna cirkev.

Spásna zmena pri nedeľnom zákone bola predobrazená spásnou zmenou na Turíce, ktorá označila uvedenie Krista do úradu Veľkňaza.

„Letničné vyliatie bolo nebeským oznámením, že uvedenie Vykupiteľa do úradu bolo dovŕšené. Podľa svojho zaslúbenia zoslal z neba svojim nasledovníkom Ducha Svätého ako znak toho, že ako kňaz a kráľ prijal všetku moc na nebi i na zemi a že je Pomazaným nad svojím ľudom.“ Skutky apoštolov, 38.

Keď bude pri nedeľnom zákone bez miery vyliaty neskorý dážď na stoštyridsaťštyritisíc, bude to „nebeské oznámenie“, že bojujúca cirkev sa skončila a víťazná cirkev prišla. Uvedenie Krista do úradu pri Turícach vo svätyni hore predobrazuje pomazanie stoštyridsaťštyritisíc pri nedeľnom zákone.

„Letničné“ vyliatie, ktoré označovalo, že Kristus je Pomazaný, predstavovalo Jeho pomazanie pri inauguračnom obrade v nebi, no bol pomazaný aj pri svojom krste. Jeho krst (9/11) až po Letnice (nedeľný zákon) je znovu znázornený aj tri a pol roka po Jeho krste Jeho skutočnou smrťou, pochovaním a zmŕtvychvstaním (sviatok prvotín). 9/11 je teda znázornený pri Jeho krste a tiež pri Jeho zmŕtvychvstaní. Jeho symbolické zmŕtvychvstanie a Jeho doslovné zmŕtvychvstanie označujú začiatok dvoch prorockých línií, z ktorých každá sa končí pri Letniciach. Obe dejiny sa začínajú vzkriesením obete prvotín.

Ale teraz Kristus vstal z mŕtvych a stal sa prvotinou tých, ktorí zosnuli. Lebo keďže skrze človeka prišla smrť, skrze človeka prišlo aj vzkriesenie mŕtvych. Lebo ako v Adamovi všetci umierajú, tak aj v Kristovi budú všetci oživení. Ale každý vo svojom poriadku: Kristus ako prvotina; potom pri jeho príchode tí, ktorí sú Kristovi. 1. Korinťanom 15:20–23.

Kristus je pri svojom vzkriesení obťou prvotín, ktorá označuje začiatok „letničného obdobia“, končiaceho sa obťou prvotín na Letnice. Kristovo vzkriesenie je jačmeň a pšenica sú tí, ktorí „potom“ „patria Kristovi pri jeho príchode“. Tí, ktorí sú „potom“ vzhľadom na Kristovo vzkriesenie, sú „tí, ktorí patria Kristovi pri jeho príchode“, a tak predstavujú konečné zhromaždenie verných duší na konci sveta, ako to znázorňovalo oných tritisíc duší, ktoré boli zhromaždené na Letnice.

Tento verš sa zaoberá aj vzkriesením z hľadiska smrti. Smrť sa začala s Adamom a prechádza na všetkých ľudí, avšak deje sa tak „v“ „poriadku“. V knihe Skutkov Peter zaznamenáva, že keď sa vtedy naplňala kniha Joela, ľudia mali posilať svoje hriechy vopred na súd, aby boli vyhladené, keď prídu časy občerstvenia od prítomnosti Tešiteľa. Kristus sa v tom čase nepozeral do kníh súdu, aby vyhladil hriech, lebo súd bol ešte viac než o osemnásťsto rokov v budúcnosti.

Odkaz na „každého človeka v jeho poradi“ sa začína Adamom, a tak určuje súd nad mŕtvymi od Adama ďalej až do času občerstvenia. Keď príde neskorý dážď, súd prechádza od mŕtvych k živým. V časovom období predstavenom týmto veršom (od Kristovho zmŕtvychvstania až po Letnice), od prvotín jačmeňa až po prvotiny pšenice, dážď padá počas súdu nad živými a ako dážď padá, posolstvo predstavené dážďom oddeľuje pšenicu od kúkoľ'a. Pri nedeľnom zákone, ktorým sú Letnice, pšenica už viac nie je zmiešaná s kúkoľ'om a obet' prvotín pšenice v podobe dvoch obetí mávania je pozdvihnutá. Proces očisťovania od 11. septembra až po nedeľný zákon je predstavený aj v Malachiášovi 3, keď Posol zmluvy očisťuje a zároveň prečisťuje Lévitov, a robí tak „ohnom“. „Oheň“ je symbolom posolstva, ako to predstavujú ohnivé jazyky pri Letniciach. V

posudzovaných dejinách malo byť oddelenie dvoch tried, ktoré vytvára stotridsaťštyritisíc, ktorí sú dvoma obetami mávania predstavenými prvotinami Letníc, dôkladne prepečené, lebo to bola jediná obeť, ktorá zahŕňala znak hriechu.

Tie dva chlebíky pozdvihovanej obete boli kysnuté a kvas je symbolom hriechu. Tento kvas bol zničený v ohni pece, ako to predstavuje čistiaci oheň Posla zmluvy. Izaiáš v dvadsiatej siedmej kapitole označuje spor, ktorý sa začína 11. septembra, a nazýva ho „dňom východného vetra“. Táto pasáž učí, že práve prostredníctvom tohto sporu sú hriechy Izraela zmierené. Tento „spor“ prebieha medzi pravým posolstvom neskorého dažďa a všetkými ostatnými falošnými posolstvami neskorého dažďa, ktoré existujú. Posolstvo je „oheň“ a „oheň“ je to, čo Posol zmluvy používa na očistenie a vypurifikovanie. Spor o posolstvo neskorého dažďa odstraňuje kvas z pšeničnej obete prvotín Letníc, ktorá je pozdvihovaná pri nedeľnom zákone. Stoštyridsaťštyritisíc sú pšeničnou obetou prvotín Letníc, ktorí víťazia ospravedlnením Jeho krvi a posvätením svojho svedectva; lebo hoci je to Slovo, čo posväcuje, činí tak iba vtedy, keď je slovo sprostredkované ako posolstvo. Predloženie posolstva umožňuje stoštyridsaťštyritisícom žiť a predloženie falošného posolstva neskorého dažďa plodí smrť.

A zvíťazili nad ním krvou Baránka a slovom svojho svedectva; a nemilovali svoje životy až na smrť. Zjavenie 12,11.

Sto štyridsaťštyri tisíc nasledujú Krista v premáhaní tak, ako On premohol, lebo prorocky nasledujú Krista.

To sú tí, čo sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. To sú tí, čo nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Títo boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotiny Bohu a Baránkovi. Zjavenie 14,4.

Tu vo štvrtom verši štrnásťtej kapitoly Zjavenia je sto štyridsaťštyritisíc označených ako „prvotina“. Sú tiež označení ako „panny“ a inšpirácia nás poučila, že podobenstvo o desiatich pannách v Matúšovi dvadsaťpäť znázorňuje skúsenosť adventného ľudu. Nielenže sú to „panny“, ale nie sú ani „poškvrnení ženami“, lebo proces skúšky a oddeľovania, ktorý vytvoril sto štyridsaťštyritisíc, vytvoril rozdiel medzi sto štyridsaťštyritisíc a „všetkými“ falošnými náboženstvami. „Títo“ nasledujú Baránka, kamkoľvek ide, a ako obeť prvotín musia nasledovať Krista v Jeho smrti, pochovaní a vzkriesení.

V jedenásťtej kapitole Zjavenia, v jedenástom verši, sú dvaja svedkovia, ktorí majú byť vyzdvihnutí ako zástava, najprv zabití a potom po troch a pol dňoch vzkriesení ako obeť prvotín, ako bol aj Kristus. Obeť prvotín, ktorou bol a je Kristus, zahŕňala preliatie krvi zmluvy, aby vykúpila tých, ktorí zbankrotovali skúsenosťou Laodicey. V jednom verši, (verš štyri), je predložené celé toto stručné zhrnutie rozličných línii prorockého svetla spojených so sto štyridsaťštyritisíc. A je predložené v Zjavení 144 rukou Palmoniho, podivuhodného počtára. Zdvojenie v Písme predstavuje dejiny neskorého dažďa a neskorý dažď je tým miestom a časom, keď je Tešiteľ vyliaty na Boží ľud.

Aké krásne sú na vrchoch nohy toho, ktorý prináša radostnú zvesť, ktorý zvestuje pokoj; ktorý prináša radostnú zvesť o dobre, ktorý zvestuje spasenie; ktorý hovorí Sionu: Tvoj Boh kraľuje! Tvoji strážcovia pozdvihnú hlas; spoločne budú plesavo spievať, lebo uvidia z očí do očí, keď Hospodin privedie späť Sion. Prepuknite v radosť, spievajte spolu, vy spustošené miesta Jeruzalema; lebo Hospodin potešil svoj ľud, vykúpil Jeruzalem. Hospodin obnažil svoje sväté rameno pred očami všetkých národov; a všetky končiny zeme uvidia spasenie nášho Boha. Odíd'te, odíd'te, vyjdite odtiaľ, nedotýkajte sa ničoho nečistého; vyjdite z jej stredu; očistite sa, vy, ktorí nosíte nádoby Hospodinove. Izaiáš 52:7–11.

Sion H6726 je to isté ako H6725, čo znamená „zmysel nápadnosti; pamätný alebo vodiaci stĺp: – znamenie, titul, smerovník.“ Sion je symbolom zástavy stoštyridsiatich štyroch tisíc a v tomto úryvku už prijali neskorý dážď, lebo už zvestovali a predložili radostnú zvesť pokoja. Rovnako konkrétne pre túto skutočnosť je aj to, že vidia „z oka do oka“, čo predstavuje učeníkov na Letnice, lebo desať dní pred Letnicami predstavuje obdobie zjednotenia. Pán „učinil“ (predstavujúce minulé čas) už vykonal tri veci pre tých, ktorí prinášajú radostnú zvesť. „Potešil svoj ľud“, „vykúpil Jeruzalem“ a „obnažil svoje sväté rameno pred očami všetkých národov.“

Svoj ľud „potešil“ pri 11. septembri, čím označil začiatok skúšobného procesu tretej kapitoly Malachiáša, ktorý sa završuje pri nedeľnom zákone, keď pozdvihuje zástavu obetí prvotín, znázornenú tým, že „obnažil svoje sväté rameno pred očami všetkých národov“. Potešuje, vykupuje a pozdvihuje stoštyridsaťštyritisíc. Pri 11. septembri potešuje a začína proces očisťovania, v ktorom vykupuje svoj ľud a potom ho pozdvihuje ako zástavu, alebo, ako hovorí Malachiáš, aby „obeta Júdu a Jeruzalema bola príjemná“ „ako za dávnych dní“.

A bude sedieť ako tavič a čistič striebra; a očistí synov Léviho a prečistí ich ako zlato a striebro, aby prinášali Hospodinovi obeť v spravodlivosti. Potom bude obeť Júdu a Jeruzalema príjemná Hospodinovi ako za dávnych dní a ako v predošliých rokoch. Malachiáš 3:3, 4.

Naše úvahy o výraze „dokedy“ uzavrieme v nasledujúcom článku.

„Jeho vejačka je v Jeho ruke a dôkladne prečistí svoje humno a svoju pšenicu zhromaždí do sýpky.“ Matúš 3,12. Toto bol jeden z časov preosievania. Slovmi pravdy sa plevy oddeľovali od pšenice. Pretože mnohí boli príliš márniví a samospravodliví na to, aby prijali pokarhanie, príliš milujúci svet na to, aby prijali život pokory, odvrátili sa od Ježiša. Mnohí robia to isté ešte aj dnes. Duše sú dnes skúšané tak, ako boli skúšaní tí učeníci v synagóge v Kafarnaume. Keď pravda zasiahne srdce, vidia, že ich životy nie sú v súlade s vôľou Božou. Uvedomujú si potrebu úplnej zmeny v sebe; no nie sú ochotní ujať sa diela sebazaprenia. Preto sa hnevajú, keď sú ich hriechy odhalené. Odchádzajú pohoršení, tak ako učeníci opustili Ježiša a reptali: „Tvrdá je to reč; kto ju môže počúvať?“ Túžba vekov, 392.